

КВИТЕНЬ
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТИМЕ

ПАСХА В ПАЛАБЕКУ

Салезіяни отця Боско прибули в табір для біженців в Палабеку, Уганда. У цьому місці страждань і прихованого героїзму хочемо голосно як ніколи проголосити новину про Воскресіння Ісуса.

Мої дорогі друзі, на Пасху 1846 року отець Боско освячував бідну каплицю Пінарді, яка мало чим відрізнялася від шопи. Пасху 2018 Салезіяни отця Боско святкують у наметі, в таборі для біженців в Палабеку, Уганда.

У цьому таборі тисячі суданських біженців, майже дві третини з яких – діти, живуть в жалюгідних умовах, внаслідок ганебної невдачі міжнародної спільноти профінансувати старання біженців в Уганді, країні, яка, незважаючи на свої обмежені ресурси, продовжує приймати біженців, що втікають від смерті і голоду. Найбагатші країни світу спокійно забули про суданців. Отець Боско – ні. І велике дерево Салезіанської Родини розпростерло свої гілки також і в Палабеку.

Загалом, у північній Уганді перебуває

близько 1.200.000 біженців, в основному південні суданці. Кожного дня прибувають тисячі нових, тож Уганда переживає одну з найбільших криз біженців у світі. У березні 2016 перші біженці почали прибувати у Палабек, за 77км. від Гулу, найбільшого міста північної Уганди, за 340км. від Кампали, столиці держави.

Знаючи про цю ситуацію, інспектор Салезіанської провінції Африка-Великі Озера відвідав табір і поговорив зі мною про це. Я попросив члена Місійного уряду поїхати туди і подивитися, чи існує можливість заснувати там салезіанську присутність. Оскільки там було багато дітей, підлітків і молоді, це місце мало бути нашим, як синів отця Боско. Він би точно взявся за цю справу. Сьогодні в таборі Палабек перебуває близько 36.000 біженців.

86% із них – це жінки, діти і дуже багато підлітків. Там дуже мало старих людей. Ще раз хочу підкреслити, що саме жінки, в більшості випадків – матері, перебувають під тягарем нелюдських зусиль та жертв. Саме вони щодня «рятують» життя їхніх дітей.

Як Джойс. Маючи лише 37 років, вона побачила все. Вона закарбувала в пам'яті пекло людської жорстокості і вижила, щоб розповісти свою історію. У вересні 2016 солдати оточили її дім у Кайо Кеї, в Південному Судані, де вона проживала з чоловіком та дітьми. Військові зв'язали її чоловіка і били його доти, доки він не помер.

Одинока мати дев'ятьох дітей, яких треба годувати, Джойс вирішила втікати, щоб уникнути насильства на її батьківщині. Таким чином, вона приєдналася до сотень тисяч суданців, які втікали на південь до Уганди.

Дякуючи героїзму цих жінок і матерів, ми є щасливими і гордимися з того, що можемо заопікуватися їхніми дітьми.

Будучи синами отця Боско, ми почали дивитися вперед. На майбутнє будуть потрібні дитячі садочки, початкові школи, центри професійної підготовки, салезіянські ораторії та молодіжні центри. Побачимо, якого розмаху зможе набрати наша справа, приєднаємося до інших осіб та інституцій, але не відступимо.

31 січня Салезіяни отця Боско встановлюють свій великий намет у таборі Палабек. Душею спільноти є отець Лазар Арасу, а разом з ним троє салезіян – всі місіонери, вихідці із Венесуели та Індії. Інші троє молодих африканських салезіян готуються приєднатися до цієї нової присутності у вересні.

Хтось питає, чи ми «приземлилися» з допомогою якоїсь мегаконструкції. Ні. Ми розпочали, просто живучи разом з ними, розділяючи з ними життя, намагаючись у якийсь спосіб покращити ситуацію. Ми докладємо особливих зусиль для того, щоб виховати і приготувати до життя велику кількість дітей та підлітків, супроводжуючи у їхній мандрівці у вірі. В більшості випадків вони є християнами.

Будучи синами отця Боско, ми дивимось вперед. На майбутнє тут будуть потрібні дитячі садочки, початкові школи, центри професійної підготовки, салезіянські ораторії та молодіжні центри. Побачимо, якого розмаху зможе набрати наша справа, приєднаємося до інших осіб та інституцій, але не відступимо.

Ми починаємо шукати матеріальної підтримки, щоб літургійно анімувати різні спільноти, які формуються, бо, не забуваймо, що 36.000 осіб – це є близько сотні сіл і маленьких

містечок по всьому світі.

А Палабек є справжнім мобільним містом з наметів і павільйонів. Католики зробили жест справжньої щедрості, виділивши шість великих ділянок землі під будівництво каплиць і виховних установ для дітей та молоді. Також і малий будиночок, у якому живе отець Арасу та інші місіонери, був збудований біженцями з табору. Щодо їжі, то салезіянин о. Лазарте каже: «Це не салезіяни роздають їжу, а біженці підтримують салезіян і пропонують свою їжу новим друзям та пастирям».

З усім нашим зав'язанням підготуємо катехитів для анімації та супроводу цих різних християнських спільнот. Знайдемо і підготуємо молодих людей, які би могли анімувати ораторії, щоб життя йшло вперед і було наповнене радістю, надією та змістом, щоб жити далі.

Мусимо подумати про підготовку та формування вчителів для шкіл та інструкторів для професійної школи. На щастя, ми не самі і в таборі вже є деякі миряни, які працюють з такою ж метою.

Ми усвідомлюємо, що разом ми, крок за кроком, можемо зробити багато добра, щоб повернути гідність життя багатьом тисячам біженців. Усвідомлюємо, що ми не самі і що сотні осіб у всьому світі допомагають нам і «співпрацюють» з нами.

Отець Боско прибув у Палабек в Уганді через руки, ноги і серце його Салезіян і проголошує бідним, розп'ятим насильством і брутальністю цього світу, які покликані до певності Воскресіння, що Бог їх любить і не покидає їх, що можна побудувати цивілізацію людського братерства і справедливості.

Нехай усмішка, яку ми хочемо запалити в Палабеку, ніколи не згасає.

Гарної вам Пасхи і Воскресіння!

